Reintegrare

Irisul de un albastru intens se stranse incercand parca sa opreasca imaginea ce se derula in fata ochilor. Vedea groaza intiparita pe fetele fiintelor de culoarea pamantului, auzea urletele de durere... nu intelegea nimic. Era ceva ce era peste puterile lui de a intelege. Din cand in cand o coloana de fum aparea ca din senin, iar fiintele din apropiere cadeau rupte in bucati. Sunete asurzitoare peste tot, fiinte in agonie... un haos total. Nu mai intelegea nici cat crezuse ca intelege pana atunci. Schimba factorul de marime apropiind imaginea. Mari tot mai mult pana cand atinse scara 1:1.
Imensul ecran proiecta imagini cutremuratoare. Vedea toate detaliile dar nu intelegea nimic. Ce se intampla? De ce mureau atatia oameni... OAMENI ??? Se cutremura cand recunoscu in spatele acelui echipament sofisticat un umanoid. Simtea ca totul se invarte in jurul lui. Nu mai exista frica de a fi descoperit, nu mai exista nimic. Doar acea intrebare. De ce ? Mainile treceau tremurand peste simbolurile imaginii de control. Pe ecran se perindau scene tot mai infricosetoare. Oamenii omorau alti oameni, echipamente de o tehnologie necunoscuta lui omorau oameni. Chipuri cu o infatisare de groaza priveau spre alte chipuri ingrozite. Oameni se calcau in picioare, peste tot era numai singe, organe, parti din corpurile unor oameni. Totul era confuz, mintea lui nu putea procesa atata informatie, nu putea admite asa ceva. Simti ca i se face rau. Opri proiectorul si se decupla de la retea. Senzatia de voma nu disparu, ba chiar se accentua. Imaginea mortii ramase parca intiparita pe retina si nu putea scapa de ea. Era ca o boala pe care daca o iei trebuie sa o tratezi pentru a scapa de ea. Avea nevoie de raspunsuri. Avea nevoie de informatie. In mintea lui se aprindeau si se succedau cu o viteza de neconceput milioane de intrebari. Cine erau acele fiinte ? De unde atata cruzime... sau frica... sau groaza... sau frica. Se indrepta in scaun incercand sa scape de amorteala ce ii chinuia spatele. Se uita la diagrama de timp. Era aici de o patrime de revolutie. Nici nu simti trecerea timpului. Incerca sa-si ordoneze gandurile. Ii trebuiau doar elementele cheie.
Reincarca programul de camuflare, moduland purtatoarea pulsatoriu, selecta nivelul Delta pentru banda de transmisie si se conecta din nou. Servomotoarele antenei de afara zumzaira scurt rotind antena in pozitia de referinta. De data asta incarca si programul interactiv. Era constient ca astfel sansele de a fi descoperit se dublau, dar era singura cale de a afla un raspuns la miile de intrebari. Calcula coordonatele satelitului si le introduse in program. Odata cautarea initializata, nu avea decat sa astepte. Se inteba pe care planeta se intamplasera toate atrocitatile acelea. Nici nu concepea faptul de a calca vreodata pe o astfel de planeta. Isi imagina ca nu ar fi putut respira aerul de pe acea planeta fara a se simti murdarit de istoria ei. Tiuitul de initializare al proiectorului il trezi din contemplare. Se intoarse spre ecran si privi mai departe. Ceru locatia si coordonatele in diagrama de timp. La baza ecranului aparu simbolul planetei si ceea ce ii atrase mai mult atentia, in

loc de diagrama de timp aparu "anul 1940. Nu auzise de aceasta unitate de timp. Ceru o conversie. Conform diafragmei de timp totul se petrecea numai cu cinci sute de perioade in urma, un an fiind egal cu o perioada. Il intriga echivalenta unitatii de masura, dar trecu peste acest detaliu indreptandusi privirea spre simbolul planetei : Terra. TERRA??? Simti brusc cum sangele ii invada tamplele. Bataile inimii creeau adevarate maree prin corpul lui. Incerca din rasputeri sa-si stapaneasca tremurul mainilor in timp ce manipula imaginea de control. Simboluri se stingeau si se aprindeau sub atingerea lui intr-o viteza nebuna. Ceru datele satelitului accesat. Ecranul afisa scurt datele cerute:

Tipul satelitului : Baza de date
Categoria : Militar
Nivel de acces : Cenzurat total
Stare : Dezafectat
Locatie : orbita geostationara 23 grade NE
Anul lansarii: 1980
...

Datele curgeau in continuare, dar nu mai aveau importanta. Privea in gol. Nu putea accepta ceea ce vedea. Trebuia sa fie o farsa. Nu putea fi adevarat. Categoria : Militar... hmm. Ce inseamna Militar? ceru explicatia cuvantului. Ecranul afisa "cuvant inexistent".
Se intoarse la imagini. Era clar. Cei ce se macelareau in acele secvente erau stramosii lui. Stramosii acestei lumi. Se simti murdar, mintit si mai confuz decat credea ca va putea simti vreodata. Niciodata nu invatase despre un astfel de trecut. Trebuia sa afle mai mult...
Ceru descrierea evenimentelor, comentarii, orice l-ar fi putut lamuri. Informatiile incepura sa umple ecranul:

Al doilea razboi mondial:
State implicate:
Anglia
...
Franta,
...
Germania,
...
Rusia,
...
USA
...

Sirul continua fara un inteles pentru el. Ce erau statele astea? Daca imaginile acestea prezinta ceea ce se numeste "razboi" de ce era mondial? Cum ar putea sa fie asa ceva mondial? Pur si simplu era inexplicabil.

Ceru cel mai des accesat fisier legat de acest eveniment. Aparu imaginea unui oras. Era o liniste bizara in comparatie cu imaginile pe care le urmarise pana atunci. Nu intelegea ce putea fi atat de important in acest fisier. Totul parea atat de calm...o lumina puternica albi pentru cateva secunde ecranul. Cand imaginea reveni, in fata lui se ridica o ciuperca gigantica. Era de o frumusete imbatatoare. Nu intelegea ce se intampla dar incerca sa prinda fiecare detaliu. Privi aproape fara sa respire spectacolul acela de proportii colosale. Ipoteze ii fulgerau prin minte. Trebuia ca era o sarbatoare, iar acel joc al luminii acel colos alb, simboliza imensitatea bucuriei oamenilor, apogeul sarbatorii. Privi orasul... ruine... cenusa... distrugere... durere... moarte. Acel oras plin de viata acum catva timp, nu mai exista. Era doar o pata neagra pe suprafata Terrei. Simti un nod amar in gat iar sangele ii invada fiecare micron din corp intr-un val de ghiata. Selecta reincarcarea fisierului , privind de data asta orasul. Din nou ecranul se albi, apoi aparu orasul deja pe jumatate distrus. Un inel al mortii se intindea cu o viteza ametitoare inghitind totul, viu sau nu. In urma ramanea doar un vid al vietii, o negare a existentei. Isi imagina forta necesara pentru a produce un astfel de dezastru. Era de neconceput. Unde a disparut acea tehnologie? De ce nu stia nimic din ceea ce vedea acum? Ceru informatii referitoare la eveniment:

Locatia : Hiroshima
Data : 6 aug 1945
Scop : Testare arma nucleara
Populatia orasului: 343 698
Morti : 129 558
Rezultat : Incheierea razboiului mondial.
...

Simtea cum aerul era prea fierbinte pentru a fi respirat. Siroaie de transpiratie ii brazdau fata. Incepea sa inteleaga. Razboiul este o confruntare in care nimeni nu castiga. Exista numai pierderi. Dar dece? Ce interes are asa ceva? Ce sens are asa ceva?
Usa se deschise cu un sunet abia perceptibil. Cu toate astea sari de parca ar fi auzit un tunet. A fost descoperit. Era atat de absorbit de ceea ce facea incat uita de toate masurile de precautie. Incerca sa se ascunda dar realiza rapid ca ar fi fost inutil. Era prea tarziu sa mai poata face ceva. In camera intrara doua persoane rugandu-l foarte politicos sa ii urmeze. Drumul i se paru o vesnicie. Stia ce il asteapta. Legea prevedea clar ca accesarea informatiilor secrete se pedepseste cu pierderea tuturor drepturilor din comuniune. Putea risca sa fie reintegrat. Ii parea rau ca inca nu avea un raspuns clar la intrebarile lui.
Camera de detentie ii amintea intr-un fel de copilarie. Petrecuse mult timp in spital dupa accidentul acela stupid, iar albul peretilor il duceau mereu cu gandul la trecut. In fata lui o persoana in varsta rasfoia un dosar.
- Mda. Spuse intr-un tarziu. Din pacate ai aflat... iar.
- Nu prea. Dar am cateva idei... cum adica iar ?
- Stii mai mult decat crezi. Din pacate ai aflat latura negativa a fiintei umane, o

latura pe care am inlaturat-o acum trei sute de revolutii. Te intrebi oare cum am reusit in asa scurt timp sa schimbam aproape 180 de grade mentalitatea unui intreg glob ? Solutia e simpla as putea spune : Reintegrarea. Din pacate asta vei pati si tu. Din puncul tau de vedere e din fericire totusi. Asta e a doua oara cand ne intalnim. Ai mai fost reintegrat odata.
- Nu se poate. Este prea mult. De fapt nu am aflat prea multe lucruri. Nici nu stiu precis ce am aflat. Cum adica am mai fost reintegrat ? nu-mi amintesc asa ceva.
- Daca vrei sa stii iti spun totul oricum maine nu iti vei mai aminti nimic. Expresa fetei batranului deveni brusc grava.
- Ce ai vazut tu e adevarul. Un adevar rusinos ce-i drept dar e adevarul. Intradevar, acele fiinte sunt stramosii nostrii. Intradevar erau in stare de lucruri pe care nu ti le poti imagina. Razboiul la care ai asistat il poti compara cu o joaca fata de ce a urmat. E ceva ce nu se poate descrie in cuvinte. Eram in pragul unui holocaust... scuze. Batranul se ridica si se indrepta spre o imagine de control. Iti inteleg perfect privirea confuza. Vorbesc in termeni necunoscuti tie. Distrugerea orasului Hirosima la care ai asistat a fost provocata de o explozie nucleara. Fenomenul implicat e prea complicat ca sa ti-l descriu in doua cuvinte. Oricum nu ti-ar folosi la nimic. In urma acestei reactii in lant se eliberaza o energie enorma. Ai vazut ce forta de distrugere are. Ei bine, in timp oamenii s-au perfectionat. Razboiul a luat o cu totul alta forma. Nu mai luptau oameni, masinarii complicate au preluat aceste operatiuni. Totusi pierderile umane au crescut. Oameni nevinovati, copii, batrani... nu conta. Dar convinge-te singur...
- Stai un pic. Cum adica am mai fost reintegrat? Eu nu-mi amintesc sa fi fost reintegrat...
- E normal. Va trebui sa-ti explic ce e reintegrarea mai intai.
- Stiu ce e reintegrarea. Detentie pe o perioada lunga de timp, dupa care persoana va fi stabilita intr-o zona foarte indepartata de cea originara, cu pierderea dreptului de a se intoarce.
- Da... si nu. Detentia de care vorbesti tu, este de fapt reintegrarea. Creierul uman nu mai este o necunoscuta pentru noi. Putem sa iti modificam amintirile cu o precizie cu care tu poti sa modifici datele din computerul tau. Reintegrarea presupune insa mai mult decat schimbarea memoriei unui individ. In procesul de reintegrare, persoana va primi o identitate complet noua, si o infatisare complet noua. Stabilirea intr-o zona indepartata nu mai e necesara. Depinde de densitatea de populatie din zona. De aceea nu iti mai amintesti nimic dinainte. Sau cel putin nu iti amintesti nimic corect. In general amintirile celor reintegrati sunt triste. Accidente in care au suferit mult, boli grave, in general experiente in care individul poate aprecia mai corect pretul unei vieti.
- Deci accidentul pe care mi-l amintesc eu nu e real ? Timpul petrecut in spitale e la fel ?
- Da. Toti cei dragi tie sunt in viata daca asta te linisteste.
- Cum sa ma linisteasca ? Viata mea este o minciuna. Cine va credeti sa va jucati asa cu oamenii ?
- Nu. Viata ta nu e o minciuna. E la fel de reala ca a oricarui om. Numai ca a fost

remodelata. Crezi ca era mai frumos fara sa fii reintegrat ?
- Ce am facut ca sa fiu reintegrat ?
- Ai omorat un grup de trei persoane.
Raspunsul veni ca o lovitura de tun. Simti brusc cum toata incaperea se invarte. Nu putea fi adevarat... dar daca totusi...
- Asta e o minciuna. Eu nu as omora pe nimeni.
- Nu acum. Atunci erai aproape altcineva. Asta incerc sa iti spun. Reintegrarea este o solutie optima pentru ambele parti.
- Dar nu ai nici o dovada. Nu imi amintesc vreodata ca cineva sa fi omorat vreo persoana. Eu de ce as fi omorat pe cineva ?
- Mai sunt scapari, extrem de rare ce-i drept. Sistemul nu e perfect, dar se apropie de perfectiune. Insa avem grija sa stergem orice urma. Aceasta notiune nu trebuie cunoscuta.
- Si cum ramane cu expresia "ca sa stii ce-i binele, trebuie sa cunosti raul" ?
- Totul e relativ prietene. Cine a spus ca trebuie sa cunosti extrema rautate? Nimeni. Raul poate lua multe forme. In zilele noastre raul este intr-o forma mai buna, daca imi permiti sa ma exprim asa. Rau este sa nu ajuti pe cineva. Rau este sa arunci obiecte in jur. Rau este sa incalci legile. Nu trebuie sa cunosti toate relele ca sa stii ce e bine.
- ...
- Stiu ca iti e greu sa admiti lucrul asta, dar e singura modalitate de a putea controla umanitatea. Noi speram ca in timp reintegrarea sa nu mai fie necesara. Rezultatele ne duc spre o lume mai buna. Interventiile noastre sunt din ce in ce mai rare. Oamenii au devenit mai umani in timp.
- ...
- Dar sa revenim. Te poti convinge singur daca vrei. Iti pot arata ceea ce inseamna distrugere in masa. Iti pot arata in ce s-a transformat razboiul pe care l-ai vazut tu. Iti pot arata unde a ajuns cuzimea omeneasca. Iti pot arata ce a insemnat suferinta in urma cu 400 de revolutii. Iti pot arata...
- Nu. Imi ajunge. E mai mult decat pot sa primesc pentru o zi. Acum inteleg. Nu pot admite unele lucruri, cred ca e normal sa nu pot, dar inteleg. As vrea ca totul sa fie un vis si sa ma trezesc. Dar din pacate nu e asa. Sau poate reintegrarea e asa... frumoasa comparatie... vreau sa incepem reintegrarea...

© Nemo
2001

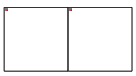

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	45678910

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

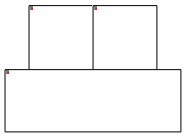

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)